

ΑΛΦΟΝΣΟΣ ΛΩΔΕ

(Ο ἄριθ. θανάων διάσημος Μυθιστοριογράφος τῆς Γαλλίας)

Τὸ ἀπαλόν, τὸ μαλακόν, τὸ ἄρμονικόν ὕφος του, τὸ λεπτόν χρωμα τῆς φράσεώς του, ἡ μεταξένια ὑφή τῶν σελίδων του, χαρακτηρίζουν τὰ ἔργα τοῦ Ἀλφόνσου Λωδέ, τοῦ πρὸ μικροῦ ἐκπνεύσαντος περιωνύμου συγγραφέως. Ἡδύνατό τις νὰ εἴπη, ὅτι τὰ ἔργα του, ὡς πρὸς τὴν ἔκφρασίν των, εἶνε ποιήσεις εἰς πεζόν. Ἡ δὲ ζωή, ἡ τόσον ἀναπαραστατικῶς ἀπο-

τυπωμένη εις τὰ βιβλία του, εις τὰ ρομάντζα του και τὰ διηγήματά του, κυρίως ἔχει τοικύτην φυσικότητα, ὥστε νομίζει κανεὶς πῶς ὁ συγγραφεὺς ἔγραψεν ἀντιγράφων τὴν ζωὴν, και συνέχων λίαν ἐπιμελῶς τὴν φαντασίαν του. Ἰδίως τὰ ἔργα του θίγουν τὰς λεπτοτέρας χορδὰς τῆς καρδίας, και πάντοτε συγκινοῦν. Ἡ ἀπαλότης και ἡ τρυφερότης των μετὴν συγκινητικῆν των ὀξύτητα φέρνουν πολλάκις εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ ἀναγνώστου τὰ δάκρυα, τὰ ὅποια δύναται νὰ χύσῃ τις ὁμοίως πρὸ τῶν θλιβερωτέρων και συγκινητικωτέρων γεγονότων τῆς ζωῆς, ἀρκεῖ νὰ ἔχῃ καρδίαν και νὰ αἰσθάνεται.

Ὁ Δωδὲ ἐγεννήθη τὴν 13 Μαΐου 1840 εἰς τὴν Νίμην και ἀπέθανεν αἴφνης τὸν Δεκέμβριον τοῦ 1897. Εἰς Παρισίους ἐπῆγε τῷ 1857 και ἤρχισε τότε τὸ φιλολογικὸν στάδιόν του διὰ τῶν «*Ἐρωμένων*» συλλογῆς ποιημάτων.

Κατὰ τὴν πολιορκίαν τῶν Παρισίων ἔλαβε μέρος εἰς τὸν ἀγῶνα. Κατόπιν ἤρχισε συνεργαζόμενος εἰς πολλὰς ἐφημερίδας. Ἀλλὰ και εἰς τὸ Θέατρον διέπρεψεν ἀρκετά. Τὸ «*Τελευταίου Εἶδωλον*» ἐδόθη εἰς τὸ Ὠδεῖον τῷ 1862, τὸ «*Λευκὸν Γαρόφαλον*» ἐδόθη εἰς τὴν Γαλλικὴν Κωμωδίαν, γραφὴν ἐν συνεργασίᾳ μετὰ τοῦ κ. Ἐρνέστου Λεπίν, και ἔτυχον θερμῆς ὑποδοχῆς ἀμφοτέρω. Εἶτα ἔγραψε πολλὰ ἄλλα σκηνικὰ ἔργα τῇ συνεργασίᾳ διαφόρων συγγραφέων, και ἀμέσως ἐπελήθη τοῦ μεγάλου του, ὅσον και ἐπιτυχῶς ἔργου τῆς διηγηματογραφίας και τῆς μυθιστορηματογραφίας. Τὰ τε διηγήματά του και μυθιστορήματά του εἶνε πάμπολλα, ἀναγινώσκοντα δὲ καταπληκτικῶς ἐν Γαλλίᾳ, ἀριθμοῦντα ὅλον ἐν και νέας ἐκδόσεις.

“ ΠΩΛΕΙΤΑΙ Η ΠΑΡΟΥΣΑ ΟΙΚΙΑ ,,

 ΗΛΛΑ εἰς τὴν πόρταν, μίαν ξυλινὴν πόρταν, ἐξηρθρωμένην, ἣτις ἄφινε νὰ συγγέεται εἰς μέγα διάστημα ἢ ἄμμος τοῦ κηπαρίου και τὸ χῶμα τῆς ὁδοῦ, μία ἐπιγραφὴ ἦτο κρεμασμένη ἀπὸ καιροῦ, ἀκίνητος εἰς τὸν ἥλιον τοῦ θέρους, ταρασσομένη, ἀνακινουμένη εἰς τὸν ἄνεμον τοῦ φθινοπώρου: *Πωλεῖται ἡ παροῦσα οἰκία.* Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη ἐφαίνετο ὡς νὰ ἔλεγεν: ἐγκαταλειμμένη οἰκία—τόση σιγὴ ἐπεκράτει περὶξ.

Και ὅμως κάποιος κατόκει ἐκεῖ μέσα. Ἀσθενὴς κυανόλευκος καπνὸς ἀνερχόμενος ἐκ τῆς πλινθοκτίστου καπνοδόχης, ἣτις μόλις ὑπερεῖχε τοῦ τοίχου, ἐπρόδιδε μυστικὴν τινὰ ὕπαρξιν, κρυμμένην και λυπηράν, ὡς ὁ πενιχρὸς αὐτὸς καπνός. Διὰ μέσου τῶν κλονιζομένων σανίδων τῆς πόρτας ἀντὶ τῆς ἐγκαταλείψεως, τοῦ κενοῦ, τῆς ἀταξίας ἐκείνης, ἣτις προηγῆται και φανερόναι τὴν πώλησιν, τὴν ἀναχώρησιν, ἔβλεπέ τις δενδρόστοιχίας καλῶς ρυμοτομουμένας, κιόσκια στρογγυλά, ποτιστήρια παρὰ τὴν δεξιαμένην και κηπουρικὰ ἐργαλεῖα εἰς τὸν οἰκίσκον τοῦ κηπουροῦ. Ἦτο ἀγροτικὴ τις οἰκία εἰς τὴν κατωφέρειαν ἐκείνην μετὰ μικρὰν τινὰ κλίμακα, ἣτις ἐπεσκόιζε τὸ πρῶτον πάτωμα διὰ τῶν ἐπ' αὐτῆς